

CELE BUNE, CELE RELE ȘI NENUMĂRATE ÎNTREBĂRI

E destul de greu să așterni pe hîrtie "bune" și "rele" despre Festival, fără să încurci - sau fără să amesteci - coloanele. Și asta nu din subiectivitate (la urma urmei, un punct de vedere subiectiv mi s-a cerut) ci pentru că, într-adevăr, bune și rele s-au amestecat pînă la un punct. Sau de la un punct. De pildă:

SELECȚIA aș trece-o prima - fără ezitare și, bineînțeles, fără modestie - la bune. Pentru că a reușit să se apropie de ceea ce, cred, trebuie să fie "obiectivul ei prioritar": conturarea unei imagini corecte a stagiunii, adică reunirea, ordonarea momentelor semnificative înregistrate de-a lungul unui an și de-a latul unei țări. Mai corect, al spațiului românesc, pentru că au fost prezente și trupe din Basarabia.

DAR: ce te faci cu un spectacol ca **Socrate** de Dumitru Solomon, excelent la premieră, la Iași, bun în reprezentațiile următoare, dar de nerecunoscut la București în timpul Festivalului? Atît de "altceva" încît n-au lipsit privirile iscoditoare, suspicioase, care întrebau (afirmînd, de fapt) care o fi malversațiunea ce justifică selecția. Și ar mai fi ceva, legat de selecție. Un singur spectacol a fost adus de altcineva decît "echipa" pentru a cărei competență și onestitate profesională mi-am asumat-și-mi asum oricînd, cu ochii scoși, nu doar închiși - responsabilitatea. Din punctul meu de vedere acel spectacol (nici nu contează care, nici nu contează cine) nu avea ce căuta în program. Port această responsabilitate, e drept să o port și nu mi-e lesne.

DECI: unde trec selecția? La bune? La rele? Pînă una-alta, la capitolul întrebări.

MEDIATIZAREA Festivalului (asta, ca să folosesc termenul cel nou, pentru că de popularizare ne-am săturat cu toții) aș trece-o tot la bune. Și tot fără ezitare. Pentru că, fără a da zvoană-n țară, degeaba este teatrul românesc tronsonul cel mai împlinit al segmentului cel mai bun (sau invers), cultura, tronson și segment valide ale unei societăți suferinde peste măsură. Nimeni n-ar ști nimic și, "sub pecetea tainei", s-ar anemia poate și el, teatrul. Cred că e bine că "a urlat țîrgul", cred că n-am făcut o greșală acceptînd postura (nu o dată ridicolă, întotdeauna stînjenoare) de a apărea la televizor (cu televizorul...) și în presa de toate anumitele părți (hapul cel mai greu de înghițit,

recunosc), de a apărea mai des ca "senzația de catifelare" sau ca "Gauloises blondes, cigarette internationale".

DAR: scriind toată lumea vrute și nevrute (mă refer strict la Informațiile difuzate, nu la judecățile de valoare; aici, fiecare pasăre...), anunțînd trăsnaie, susținînd enormități (tot la nivelul Informației), urmărind cu delicii doar posibilele "pete de culoare", nu s-a dat o imagine - nedorită dacă nu denigratoare - Festivalului? N-a devenit un fel de "Incredibil dar adevărat: o mamă în vîrstă de opt luni, alăptată de fiica ei în vîrstă de opt ani"? Nu am fost, în această privință, ucenicul vrăjitor?

DECI: unde trec mediatizarea? La bune? La rele? Pînă una-alta, la capitolul întrebări.

AFLUENȚA PUBLICULUI, nici nu încapă îndolală, este un lucru foarte bun. Eu încă nu mi-am vindecat privirea de imaginea sălilor goale pe care le-am văzut cu toții la unele spectacole ale ediției anterioare. Faptul că lumea vine la teatru deși tot felul de Casandre vestesc iminentul divorț între arta spectacolului și rostul ei de a fi, adică spectatorii, acest fapt, acest "nu hotărît" adresat Casandrelor este minunat. Coada la teatru ne mai potolește umilînța cozilor la carne și la "ouă de camion".

DAR: cînd se ajunge ca juriul să poată intra la ...**au pus cătușe florilor...** doar cu prețul integrității corporale a directorului Teatrului "Odeon" și (pardon) directorul Festivalului să fie parțial storcit de lume apoi parțial recuperat (și haiducește interviuat, pe capota unei mașini unde tocmai se afla prăbușit confortabil), cînd se ajunge la toate acestea mai putem spune entuziast - "da, publicul are nevoie de teatru!"? Dacă avea nevoie, într-adevăr, de teatru, nu putea vedea acest spectacol **bucureștean** în anul care a trecut de cînd se joacă, sau a doua zi după reprezentația din Festival? Nu e, mai curînd (ori în egală măsură) nevoia de "hai, țățică, și noi, că merge toată lumea"?

DECI: unde trec afluența de public? La bune? La rele? Pînă una-alta, la capitolul întrebări.

Și întrebări mai am. Nenumărate. Voi încerca să le răspund (deși nu sînt deloc sigură că voi reuși) în ediția a patra și a cincea.

CRISTINA DUMITRESCU
fost (și viitor?) director al Festivalului